

Moje senje

Nevenka Buković

Mala biblioteka “Dragutin Domjanić” (112. knjiga)

Nakladnik

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Vesna Bičak-Dananić

Urednik

Stjepan Dragija

Lektura, korektura, pogovor

Stjepan Dragija

Ilustracije

Nevenka Buković

Priprema za prijelom

Ljerka i Stjepan Dragija

Prijelom

Tatjana Dunaj

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Tisak

Tiskara Zelina d. d.

CIP zapis dostupan je u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem XXXXXXXXXXXXXXX

ISBN 978-953-6540-98-3

Nevenka Buković

Moje senje

mojem unuku Marku

Sv. Ivan Zelina 2022.

**ZAGORJE VU SRCU I
VU SENJA**

ZAGORJE VU SRCU

Zaprem oči i mam senjam
Vuske pute i vuske steze.
I gda mesec z neba zasvietli,
Vidim krej pota biele breze.

Saki put gda se Zagorja zmislím,
Zmislím se na drage minule lieta.
Pri srcu mi dojde tak tople,
A prošlost postiha lasi mi popeta.

Gledim Zagorje, zmislím se tebe.
Tuga mi velika dušu pritišče.
Kam su prešla tolika lieta?
Ostalo je samo prazne dvorišče.

Saka steza nazaj me pela.
Gledim te drage poznate kraje.
Se morem pozabiti, al' jedno nigdar:
Zagorje vu srcu z navieke ostaje!

MOJA SENJA

Snočka sem znuovič senjala
Svoj Zelendvor i Bukovje,
Svoju staru čriešnu i trnac.
Se je na istom mestu,
Same tebe i mene tam ni.
I steze naše već su zarasle,
Još same zajci prehajaju čez njih.

Mesec se v noči zible
I spušča v naš potuočec v jarku.
Smieje se zvezdicami,
Ogledava v bistre vode,
A onda vu nje, negde pred zorju,
Zaspi.

Ja to se gledim čez muoj obluk
I dale senjam...
Na mefkom vanjkušu sklapam oči
I senjam tebe...
Gduo zna?
Morti i ti negde senjaš mene.

AK' DOJDEŠ NAZAJ

Poslušam...
Vu šume tiči popievaju.
Pesme su im nekak žaluosne.
Čudaj liet je prešlo
Ostali su samo spomeni.

Začkomel je gorski potuočec
Tak kak da je zaspal.
Zaspal je vu najlepše senje...
Ak' se zmisliš vrnuti,
Ne buš našel stezu,
Niti brezu na briegu,
Niti čriešnu v trnacu.
Od tuge je vsehla.
Se je čakale da dojdeš,
Da se nasmieješ,
Onak kak negda...

Ak' se ipak zmisliš vrnuti,
Ne buš me našel pri stare hiže.
Lieta su minula,
A z lietima sem i ja otišla.
I gda ti veter pomiluje obraze,
Zapri oči i posluhni...
Morti ti on postiha prišepne
Se ono kaj ja niesem mogla.
I morti te kak negda, poskrivečki,
Vu moju senju otpela.

MOJA STARA HIŽA

Jesen dohaja.
Listje je požutele
I spušča se na zemlu,
Na trudnu i siromašnu, zmučenu,
Ali meni najdrajšu zagorsku grudu.

Stiha prihajam hižice
Gde sem prvi put zaplakala,
Prve korake napravila
I zdamla od nje otišla.
Ali ne zanaviek!
Saki put gda dojdem,
Pri srcu mi je tak liepe.
Tak me pomiluje nekakva toplina.
Ogrne me v domaču starinsku plaftu,
Zazible i odnese
Vu drage dane mojega djetinjstva.

Postiha
Otpiram vrata.
Prihajam stolu; velikom, starinskom.
Okoli njega je drevena klup,
Na tere jošče navieke počiva stari škrlak
Mega pokojnega dede Tomeka.
Na zidu stara vura.
Tik-tak, tik-tak
Cajte odbrojava. Ide i ide,
Ali jošče navieke nikam nije otišla.
Gore na zidu su i svete slike:
Srce Isusovo i Srce Marijino.
A onda i slika posledne večerje.
Vu kutu je zidana peč.
Do nje žrni.
I baš mi se sad pričinite,

Da babica žuljavemi rokami kuruzu melje.
Na druge strane kolovrat
Na teri nigduo više ne prede.

Obrnem se na kraju
Vu pobožni vuglec moje drage babice.
Se je na istom mestu:
Jezuš na raspelu,
Kipec Majke Božje Bistričke,
Sličica ajngela čuvara,
Dogoriela svieča.
Se je tu, same dragih mi ljudi nije.

Pozdravljenje odzvanja
S turma cierkve Majke Božje Bistričke.
Zapiram vrata...
Znuova, po ne znam koji put othajam.
Ali obečala sem,
Da se bum pak navrnula
Na svoje dvorišče
I vu svoju dragu rodnu hižu.

ZORJA

Podragala je sonce, kušnula ga,
A one je mam počele spuščati
Tople zrake na zemlu.
I sonce je podragale mene,
A ja sem, postiha,
Da ne zbudim druomne cvietje,
Bosa otišla vu polje.

Gledim...
Okoli mene tratinčice, ivančice.
Latice su im stišnjene.
Još senjaju.
Trava blešči od kaplic rose
Tere ju hmivaju.
I mene je zorja zbudila,
A onda me hmila,
I rosnemi sozami pokrivala moju tugu.
I kakti da mi saka soza šepče na vuho:
„Dej, zbudi se,
Posluhni tiče.
Obriši soze.
Zemi cvetek ivančice,
Vu lasi ga deni!“

I tak sem,
Z ivančicom v lase išla za zorjom
Vu trnac,
Pod staru čriešnu.
A onda je zorja otišla.
I opet sem ostala sama.
Podragala sem mefku travu
I pustila sozu za se moje drage.

JESEN

Postiha

Prihajam k moje stare hiže,
Na muoj dragi gruntek Zelendvor.
Zlatna jesen narisala je najlepše farbe.
Pričinjava mi se,
Da je se baš onak kak negda,
Dek sem diete bila.

Veter je popuhnul,
Podragal me po obrazu.
Na čas sem pomislila
Da su to roke moje drage matere.
Gledim staru čriešnu.
Još su na grane ostala dva lista.
Spominjaju se...
Zmisliju se jednoga leta, jedne mladosti.

Zmislim se i ja.
I vu tem času
Zlatna me jesen pomilovala.
Z kistom i najlepšu farbu
Srce mi je narisala,
Da nigdar ne pozabim
Jesen vu srcu, jesen vu Zelendvoru!

KURUZA

Betvo do betva zible se na vetru.
Šuščaju postiha,
Šepčeju nekaj,
Spominjaju se.
Zreli bati kuruze još su oblečeni vu svoje oprave.
Skrivaju se, kak da se nečega plašiju.

Došel je veliki stroj,
Odsekel je betvo,
Pogutnul ga, otriebil i zruždil.
Zgledalo je kak da ga je vmoril.
Sad, poklem berbe,
Ne moreš znati da je tu rasla kuruza.

Negda su suha betva ostajala do protuletja.
Zibala se na sniegu i dežđu.
Šeptala skup z vetrom.

Ak' je na betvu ostal teri bat kuruze,
Vu hladne zimske dane
Nahranil bi gladne tičeke i zajce
I pritom im pripoviedal priču
Teru nigdar ne bumo znali.

ZLATNA JESEN

Tam, v gorica grozdi su zreli.
Klopotec klopoče, po briegu odzvanja.
Listje je dobile najlepše šare.
Postiha se jesen na lesu naslanja.

Vu polju se zible jesenjsko cvietje.
Požutela trava vetru maše,
Zdolec topli podragal je brezu.
Na vuho joj šepče, se tiše i tiše...

Na briegu stara je šuma.
Listje je boje sake fele.
A grane, kak ruke pružene k mene,
Kak da bi mi lasi podragati štele.

MUOJ GRIEH

Zmislim se...
Čudaj liet je prešlo.
I tvoje i moje lasi
Već su siede,
A kakti da je ščera bile.

Pitam se?
Jel' grieh je, kaj jošče naviek
Vu senju mi dohajaš?
Morti grieh je,
Kaj ti saki put, znuovič
Otprem vrata svoje duše?
Znam da jedino tak
Bar vu moje senje z menom moreš biti.

Ak' je to grieh,
Onda si ti muoj najvekši grieh.
A ja priznam da vu moje senje,
Kak onda tak i vezda,
Jošče naviek
Jednak imam te rada.

NAJ ZAMERITI!

Denes sem jake žaluosna bila.
Zagorja svojeg sem se zmisliła.
Kad sem kak deklička,
V gumeni škornjeci,
I v šare opravice
Po breščecu našem hodila.

I sad žmirečki, vu senje othajam vu Zelendvor.
Tam plave šumarice cveteju.
Onda idem prema Kolarovine.
Nigde na svietu nije tak dišećih ljubičić,
Plave i biele.
A visibabe, krej potuočeca, v jarku,
Obliekle opravice biele kak ajngeleki.

Naj ne zameriju mi,
Kaj jošće navieke vu senje
Z Prigorja vu Zagorje othajam!
Tam su jutra tak dišeća.
I tičeki drugač popievaju.
I gda ih poslušam, dušu mi dodirneju.

I naj zameriti kaj bum opet vu senje
Otišla pod svoju staru čriešnu, na dvorišće!
Naluknula se bum čez zaprte obluchece
Vu moju staru hižu.
I naj zameriti!
Tam mi duša navieke spokoj najde.
Tam je muoj rodni kraj.

JESEN PRI KLIETI

Postiha, kak da se srami,
Sonce za naše brege zahaja.
Drago se Zagorje na počinak sprema,
Nuoč postiha dohaja.

V gorica na briegu, klopotec se čuje.
Po nebu se mesec gizdavi španciera.
Pri kleti Martin potiho popieva,
Po bisernice spretno z prsti prebira.

V bednju veselo skačeju deca,
Gaziju grozdje, zasukali lače,
A Martin krej lagva stoji,
Čez lakomicu v njega moštek natače.

Kiesna je vura, se je tak tiho.
I mesec na nebu zdavna več spi.
Ne čuje se pesma niti klopotec,
Čujti je samo moštek kak v lagvu vri.

ZIMA

Sedim krej oblučeca i gledim dvorišče.
Se se beli.
Na grane jabuke ostal je jeden suhi listek.
Veter fijuče i svija ga,
Ali on se ne da.

Z neba se spuščaju bele pahulje
I skup z vetrom tancaju najlepši valcer.
Ovijaju se okoli jaboke
I več su se skrile iza hiže.
A onda se vračaju gore do krova
I postiha spuščaju na zemlu.

Dohaja večer.
Mrzli veter svuoje kiste je zel
I narisal mi najlepše ruožice po steklu.
Bile su tak liepe, smržnjene.
Iskrile su se na svetlu dogorele svieče.
Pričinile mi se da sem te vidla.
Okoli tebe pahulje,
Kak da se bieli ajngeli spuščaju na zemlu
I ti skup ž njimi.
Roke su ti spružene, zoveš me:
„Dojdi! To je naš valcer!“

Raširila sem roke.
Štela sem dojeti k tebe...
Ali vu tem času
Nekaj mi je na vuho šepnulo:
„Još ne, još nije vrijeme!“
Mahnula sem ti i poslala svoje misli...
A veter je i dale fijukal,
Zapuhe je delal.
Z vetrom si i ti othajal zanaviek.

Jeden mali tič
Pokucal mi je po obluku
I zbudil me z moje senje.

VRIJEME PROLAZI

Sumorno jutro i tuga u duši.
Još jedan sasvim običan dan.
Povjetarac njiše klasje žita.
Sklapam oči i sanjam nedovršen san.

Kako samo godine brzo lete.
Kamo im se žuri? Nek' stanu načas.
Uzalud govorim, zaustavljam vrijeme,
Ali do nikog ne dopire moj glas.

Oko mene tišina. U djetinjstvo se vratim,
U najljepše dane moje mladosti.
Bilo je veselja, igre i smijeha,
Ali brzo nestane sna i radosti.

Stojim pred mostom, a dolje šumi rijeka.
Još samo treba na drugu stranu prijeći.
Kada i kako? pitati mogu,
Ali odgovor na pitanje nitko ne zna reći.

TEŠKO VU DUŠE

Zaprem oči i vu senju otidem.
Postane mi tak teško vu duše.
Gde su sva ona liepa lieta?
Niti zdolca nije, da kak negda zapuše.

Gda zmislím se stare čriešne na briegu,
Mam mi postane teško vu duše.
Čakam da me, kak negda, podraga.
Morti zdolec topli opet zapuše.

Ideju lieta, starost prihaja.
Tak mi je mrzlo oko srca i duše.
Mrzlo je tielo, mrzle su kosti,
Namesto zdolca, mrzli veter puše.

POIŠČI ME!

Ak' se igda zmisliš poiskati me,
Poišči me pri stare hiže,
Poišči me v trnacu,
Poišči me krej šume,
Gda sonce zahaja za naše bregre drage.

Poišči me v jutro dišeče
Na polju gde ivančice cveteju.
Zapri oči...
Posluhni kak veter popuhava i šepče: „Poišči me...!“

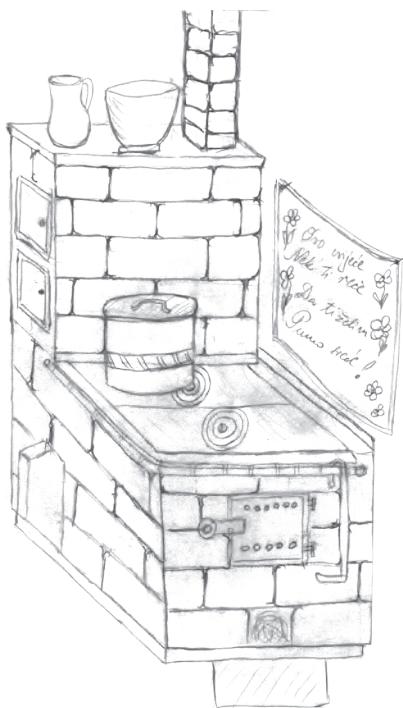
Ak' me ne najdeš,
Počakaj da mesec osvietli stare steze.
Poišči me vu senje.
Tam me naviek moreš najti.

PITAJU ME

Pitaju me zakaj pišem
O Zagorju, o črešne na bregu.
Zakaj pišem o danima prešlim,
I o zime i bielomu snegu.

I dok pišem o hiže v trnacu,
Moje misli rodnom kraju lete.
Pak se zmislim, kak sem negda bila
Siromašno, ali srečno diete.

A ja senjam i vu senju othajam,
I štela bi tam zanavek biti.
Nigduo ne zna da vu sake senje,
Jošče naviek z menom senjaš i ti!

GDA LIETA MINEJU

Ostavljena i sama, zarasla vu bršljan,
Stara hiža čudaj liet čaka
Da negdo dojde vrata i obluka otprieti.
Negda nas je skrivala od dežda,
Dala hlada vu letnje žege.
Gda je bila zima,
Si su se greli okoli stare zidane peči.
Bili su vu nje i svati i krstitke.

Puno dece je po njenom prašnom podu prve korake napravile.

A onda, jednoga dana,
Si su otišli i ostavili ju samu.
I gda dojdem na dvorišće,
Tuga mi srce steže,
A misli se vu minula lieta vrneju.
Otpiram vrata. Škripljeju.
Pričinjava mi se da z rohlina kuruzni kruh diši,
A za stolom sedi deklička,
Kak negda, vu šare opravice.
Bele lasi joj skrivaju žalosni pogled,
A nogice vu gumeni škornji
Ne dosižeju do poda.

Otpiram obluk...
Veter popuhne, podraga me po obrazu
I vrne me vu stvarnost.
Lieta su minula,
A ja jošče navieke pribiram uspomene i siećanja,
Kak falaćece potrenoga stekla.
Saki me znuovič rani i tugu donese.

A kaj je kap krvi za srečo dati?
Za veselje i radost?
Za suhu kuoru kruha kaj si mi dala,
Draga moja hiža i gruntak ljubljeni.
Za minula lieta na dvorišču tvojem,
Male je reči, ali od srca ti fala!

ŽELIM SI

Kad bi mogla vratiti vrijeme,
Moja bi prva želja bila
Da se vrneju ona lieta,
Gda sem te vu misli svoje skrila.

Da zadiši miris pokošenoga siena,
Da se vu polju zible klasje žita.
Se bi to rada vratila nazaj
Kaj si ja želim, da me gdo pita.

Na hiže stare, kaj je dugo sama,
Da se širom otpreju vrata,
A na trulom drvenom poceku,
Da me čakaju mama i tata.

I dok sounce za brege zahaja,
Vu senju othajam gda srečna sem bila.
Vračam se vu ono prošlo leto,
Gda sem te vu misli svoje skrila.

JESEN ŽIVOTA

Po starom, blatnom, zagaženom potu
Jesen života polafko se vleče.
Pognuti pleča i vu starom kaputu,
Nogu pred nogu teško meče.

Na pleči nosi minula lieta,
Tuga velika dušu joj stišče.
Došlo je vrieme da z ovoga svieta
Potiho otide, da spokoj si išče.

Dok škornji gaziju gliboko blato,
Megla se stiha po bregima vleče.
Listje je žuto kak žuto zlato,
A bol vu srcu kak ogenj peče.

Obrne se, pozabiti ne mre
Hižu staru i staro dvorišče,
Dragu i toplu jesen dišeču.
Prije nek otide, naj te poišče.

DOŠLA SEM TI

Po vuske steze, v zorju ranu,
Potiho, da ne zbudim sneno cvietje,
Na spomenjek mali sem ti došla,
Vu ovo liepo, bielo protuletje.

Posluhni kak se budiju bregi,
Zorja z rosom hmiva bieli cviet.
Tak sem srečna kaj me je mati
Vu dragom Zagorju donesla na sviet.

Znuova ti dohajam, pozabiti ne mrem,
Da tu sem odrasla, tu je moj dom.
I kam god bi na ovom svetu otišla,
Rodna hiža i bregi, vu srcu su mom!

JOŠ JEDNA ZA TEBE

Godine prolaze...
U tišini sobe čujem šapat,
A ne osjećam ništa,
Iako sve podsjeća na tebe.
Strah da nekoga ne povrijediš?
Pobjeći od istine,
A onda se opet nadati.
Čemu?
Sanjati nešto lijepo,
Sakriti misli u snove,
Ili napisati pjesmu.
Na zalasku sunca
Sjesti na meku travu
I sjetiti se
Jednog ljeta, jedne mladosti.
Ili možda zaboraviti?
Povrijediti tebe,
Ili povrijediti sebe?
A sve bi moglo biti tako jednostavno.
Samo nježan dodir,
Šapat u tišini
I, oprosti što još uvijek razmišljam o nama!

GDA VRIEME STANE

GDA VRIEME STANE

*s ovom pjesmom je autorica 2021. g. sudjelovala na
Duhovnom recitalu u Mariji Bistrici gdje je pjesma zajedno s još
23 pjesme odabrana za čitanje i tiskana u zborniku*

Gledim...

Se je tak, kak da je vrieme stale.
Na otprenom obluku se firung cuoče,
Ali nije babičin.
Pavuk ga je splel!

Čez tejnke niti veter popuhava
I suho listje donaša,
A ž njim i miris jeseni kiesne.

Megla se zavliekla vu klanjce i trnace.
Zmotala je svoje niti
Okoli sake slive i jabuke
I čez obluk je f ižu zašla.
A onda je na postelj legla,
I tam je ostala i zaspala.

Žrni v kotu više ne meljeju žitek.
Vu mliečni lonci nije mlieka.
Vura je stala.
Vu zidane peči ogenj ne gori.
Pod prsnicami se bati kuruze ne sušiju.
Niti cucka, niti mačka nije.

Se je tak ostale i vu prašine zaspale,
Od onoga dana,
Gda je moja draga babica
Zanaviek oči sklopila
I vu raj k ajngelim otišla.

NA SPOMEN MOJE DRAGE MAME

Pod tvojim oblukom cveteju
Šafrani i visibabe,
Jagledi i druomne tratinčice,
Iste kak i onoga protuletja,
Gda zanaieveke si otišla.

Zmislim se...
Veliki četrttek,
Veliki petek,
Velika subota.
Betežna i zmučena,
Z krunicom v rukami,
Skupa z Isusom,
Otišla si na svoj zadnji put – na kalvariju.
I ti si nosila svoj križ.
Zapomagala si v mukami,
Zazivala oca nebeskoga.
Prosila ga da ti muke skrati.

Stala sem krej tvoje postelje.
Pogledala sem čez obluk.
Oblaki su skrili sonce.
Najemput je počel fijukati veter.
Pogledala si prema nebu, zdehnula,
I zanaieveke sklopila oči.
Otišla si k ocu svojem nebeskom
Koji ti je molitve uslišil
I na Vuzem otprl rajska vrata.
Sigurna sem da znaš,
Da mi fališ najviše na svietu.
Saki se dan zmislim
I molim krunicu za te.

ZAKAJ, MAMA?

Saki dan se pitam
Zakaj si morala otiti?
A tulike toga sem ti još štela reči.
Kad bi bar znala,
Da sama gledim zorju kak dohaja
I sonce kak zahaja.
Poveč, zakaj, draga moja mama?

Gda se zbudim, zmislím se na te.
I vu tem času mi soze hmivaju lice.
A onda čakam odvečerku,
Gda buš mi opet vu senju došla.
Podragala buš mi lase
Onak, kak negda,
Gda sem vu tvojemu krilu diete bila.

Skup bumo otišle
Čez naš trnac prek polja,
Vu naše trsje,
Vuskom stezom pod našu staru lipu.
Tu me buš zazibala,
A ja bum vu tvojem krilu,
Kak na najmekšem vanjkušu zaspala
I opet senjala tebe, draga moja mama!

DEDEK FIŠKAL

Jezero devetsto i druge bil je rođen,
Paragrafe se je znal.
Si su rekli da spometen je,
Tak kak školovani fiškal.

Za parnice v našem selu
Sakomu je savet dal.
Dedek moj je bil spometen,
Zvali su ga si - fiškal.

Oporuku gda je pisal,
Najbole kak je on to znal.
Imetek svoj je ves podelil,
Sakomu je njegvo dal.

Z darovnicu je svojem sinu
Hižu, a i gruntek dal.
I sam sudec mu je rekel:
„Niti ja to bolje ne bi znal.“

Vu osamdeset sedmom letu jedne zime
Preselil se na drugi sviet.
Oporuke tam bu pisal
Gdo zna, još kuliko liet.

SENJALA SEM

Dišeče jutro, a tuga je vu srcu.
V suzami sem se rano zbudila.
Draga moja, nigdar prežaljena mati,
Z menom vu moje senje si bila!

Mesec svetli, a zvezdice spiju,
Oko tebe na nebu ajngeli lete.
Na oblaku, stiha, došla si videti,
Kak je tvoje tužno i nesretno diete.

Podragala si mi lase, kušnula obraz.
Bila si tak draga i mila,
A z tvojeg tužnog i žalosnog oka,
Jedna se soza po licu spustila.

POMEN NA MOJU DRAGU BABICU

Znuova se vračam k tebe,
Sonce me i veter prati.
Kak mi je teško pri srcu,
Kad bi bar mogla znati!

Gledim otpren obluk
I cvetje kak vu vrtu driema.
Se je ostalo pusto
Od gda tebe više nema.

Ostala mi je tvoja slika,
A liepa vremena prošla.
Kak se pomiriti s tim,
Da više nigdar ne buš došla?

* * *

Prihajam bliže grobu.
Na njemu raste trava.
Otišla je zanavek,
Moja draga babica Slava.

Još ščera sme bile skupa,
Bila je živa,
A vezda zemlja teška
Nejino mi lice skriva.

Zmislim se onog dana,
Žalosne su zvonila zvona.
Popievala su zadnju pesmu.
Zanavek je otišla ona.

* * *

Otišla je tak stiha,
Jedne tople srpanjske noči.
Otišla je i zanavek zaprla
Svoje zmučene staračke oči.

Fest sem žalosna bila.
Saka nuoč mi je v suzami prošla,
A saki dan sem se nadala,
Da bu nazaj k mene došla.

* * *

Dok sonce za brege zahaja,
I dan postiha ide kraju,
Znam da je moja draga babica,
Gore med ajngelima vu rajju.

ISTINU SI GOVORILA, MATI!

Istinu si govorila, mati!
Predi nek si zanavek zaspala,
A nisem ti štela verovati;
Mislila sem da je se to šala.

Saki dan se zmislím tvoji rieči
Kak bu šuma na dvorišču rasla.
Gorski potok prestal bude teči,
A vu polju ne bu krava pasla.

Na hiže su furt zaprena vrata.
Nigdo neče oblúke otprieti.
Gde su moji spomeni od zlata?
Zakaj je se moralo vmrieti?

U SJENI

U kutu sobe stari kaput visi.
Na prošlost me sjeti, na davna vremena.
U džepu komadić izgužvanog papira,
Pisala je jednom nepoznata žena.

Maštala je često o čovjeku nekom...
Ni slutila nije, kako vrijeme leti.
Često, u tišini svojega doma,
Ove sjetne pjesme još uvijek se sjeti.

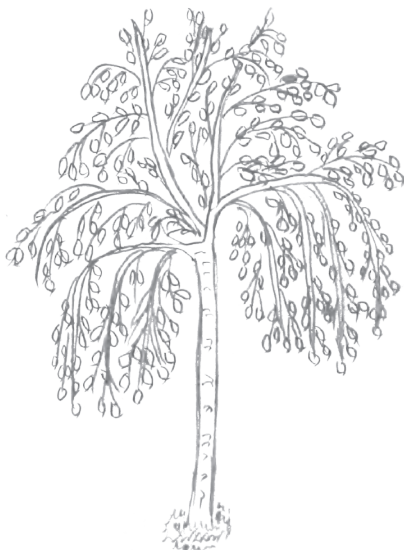
Nema kaputa, u kutu ne visi.
Nema niti pjesme, izbljedila slova.
Na jednu priču iz davnih vremena,
Neka vas podsjeti sjetna pjesma ova.

PROSIM, NAJ ČKOMIJU!

Breza na vuho vetru nekaj šepče.
Na mesečine je bielu opravu slietla.
Počesala lasi i postiha vu senju otišla.
Poslušam...
Čuje se bistrčki zvon...

Prosila bi,
Naj nišče ne poveda gde je ostala biela oprava!
Naj ne povedaju zakaj soza više nije!
Zakaj je najemput se postala senja?

Naj čkomiju!
Naj nikomu ne povedaju
Da vmrle su uspomene drage!
I prosim,
Ak' najdeju bielu opravu,
Naj nikomu ne povedaju,
Naj se zmisliju onih liepih cajtov,
I naj čkomiju zanaviek!

SPOMENJEK

Rano se v jutro zdigla Kata,
Postiha, da ne zbudi mladu snehu.
Z laktom je srdito zaprla vrata
I krenola v štacun na drugom bregu.

Nakašlala se jako, da se čule v cielom selu,
Mrmlala sama sebe v bradu,
Kak nikoga nije briga kaj se bu jelo.
Si cieli dan tiraju nekakvu paradu.

Na putu se stala s kumu Francu
I odmah je spomenjek hitro razvila:
„Nije me briga, al' bi štela znati
Otkud ideš? Pri kom si bila?“

Franca je mam rekla gde je bila.
Ide od babe Jage na kraju sela.
Valda bi na palec pregovorila,
Da ju Kata nije pitati štela.

„Da znaš, draga kuma Kata,
Vu hižu mi je došla prava kaštiga!
Sneha pred nosom furt vrata zapira,
Za posel nikakvi baš ju nije briga.

A, sinek moj dragi, gde si ju našel?
Gde ti je presvietla pamet bila?
Pak si mogel oženiti pucu z našega sela.
Ivkica bi vu miraz veliki grunt dobila“.

„I pri mene je iste“, veli Kata.
„I moj ven mulec spometen nije.
Ona njegva zapira vrata,
Igra se na tablet i pivicu pije.

Još mi je liepo dala na znanje,
Da se ne bu v jutro rano budila.
Ne zanima ju moje imanje,
A kavu bu, ak' treba, i do poldan pila!“

„Kumica draga“, kad male razmislim,
„Muški pijeju i furt su pri kleti.
A da se mi modernizirame,
Pak bi si mogle 'fejsa' otpreti!“

NAJ NIKOMU POVEDATI!

Pomalu je po potu išla Franca,
Z dvorišča ju pozdravi kuma Cila:
„Falem Isus i Marija, kumica draga,
Dej mi poveč, a gde si bila?“

„A, kumica draga, od zornice idem,
I tak me fest boliju pleča.
Sem nekaj čula, al' naj nikomu povedati,
Veliju da je Jalžina Bara noseča.“

„A koj mi to povedaš, kumica draga?
Jezek naj mi vsehne, če bum komu rekla.
Odi se navrni, buš si male prigrizla,
Sem of čas gibanicu spekla.“

I tak kumica kumice, suseda susede,
Do pozdravljenja ciele je sele znale.
A gduo je otec? Ivek ili Šefek?
To budu morali pričekati još male.

PRI RASPELU

Stale se Jaga i Maga
Jen popoldan vu našem selu.
Krunicu su išle moliti
Pri našem starom raspelu.

Počele su z Očenašom,
Skrušeno, z najbolšu vjeru,
Al' je molitva otišla
čistam vu krivom smjeru.

I tak, veli Jaga Mage
Da je ščera, pred samu kmicu,
Vidla kak Dorin Bartol
Kušuje Jožinu Micu.

I da je Jura ostavil Veru
Radi Štefe z Bielogu brega.
Više to nije mogel baviti,
Bile mu je dosta sega.

I tak rieč po rieč -
Gduo je koga kušnul,
Gduo je s kim spal,
Gduo je kaj videl,
Gduo je kaj fkral.

Pozdravljenje se čulo.
Doma je trebalo iti,
A krunicu budu došle
Neki drugi dan zmoliti.

MALA ČRNA

Došla je Franca k susede Bare,
Doma joj je jake dosadne bile.
Bara je mam skuhala kavu,
I tak su si malu črnu spile.

Obrnule su šalice naopak na tajner,
I čakale da se talog ocedi.
Hitro pogledale saka vu svoju,
Je li se morti kakva figurica vidi?

„Franca draga, bormeš vidim kojna.
Mi prema hiže gledi.
A krej pota z srčekom v ruke,
Pod staru čriešnu moj Ivek sedi“.

„Bara draga, a koj ja vidim...
Gore visoko, z našega brega,
Kak stuo vragi, i čez trnje, i čez grmije,
Na mekle brezovače jaše suseda Rega“.

I tak je spomenjek krenul.
Vidle su i kokoši i zajca,
A Franca se zmislila,
Da je našla krej hiže zakopana dva jajca.

A ja se zmislim, povedal mi je deda,
Da su pred pune liet večeri sake,
Na Ivajnčice, na najvekšem briegu
Coprnice tancale okoli črne mlake.

SAKOMU PAČIŠ

Gda decu čuvaš i obed kuhaš,
Familije svoje pune značiš.
A gda je treba za stol sestti,
Saki put iste, nekому pačiš.

Navečer bi si male počinula.
Štela bi na kauč sestti,
Opet čujem isti glas:
„Pačiš, odi rajše hižu zmesti!“

Leto za letom, si nekam žuriju.
Više nikomu ništa ne značiš.
V kut se zavleči, čkomi i sestti,
Tam sigurne više nikomu ne pačiš.

I baš kad sem štela v kut sestti,
Zamjaukal je maček i počel prestti.
Skočil je na stolec, sel krej peči.
I njemu pačim, štel mi je reči.

TRSJE

Saki put gda na grunt dohajam,
Prevelika tuga srce mi steže.
Kad bi bar znali, kak velika ljubav
Mene za rodni Zelendvor veže.

Gledim svoje drago trsje na briegu.
Tak žalosno vu trnju počiva.
Suhi grozdek pod listom se skriva,
Žarka zorja rosom ga hmiva.

Zmislim se rieči pokojnoga dede,
Kak je naviek govoriti znal:
„Dragi trsek, gda mene ne bu,
Gduo bu te okapal, gduo bu gruozdje bral?“

Ne škripleju više preše pri klieti,
Slatki mošt vu škaf ne curi.
Grozdeka nije, trseka nije.
Zdamla su otišli i zaspali si.

PRI KLIETI

Jedenajsta vura zdamla je prešla.
Pri Martinove klieti još svietli luč,
A vu kleti vinski brati
Putnu pijeju već po sedmi put.

Vu glave im se nekaj kopiče,
Gda se zdigneju, nekam ih hiče.
Bratimiju se već od sedme vure.
A čije je vino bolše,
Još se niesu dogovorili.
A koj se to koga tiče!

Odnekud po potu još se negduo klati,
I on bi štel vu kliet zajti.
Ali je kmica,
Pocek je visoki,
A niti kvaku bormeš nije moči najti.

Čuje se popievka,
Popievaju vinski brati.
Več i mesec z neba svietli.
Doma bi trebalo iti!
I budu išli,
Ali si prvo moraju još jednu potnu spiti.

JESENJSKA MEGLA

Vu trnacu, gore na briegu
Hižica sama od negda stoji,
A na posteले stare, na vajnkušu mefkom
Jesenjska megla već dugo spi.

Povehle su ruože pod oblukom.
Popievke su vgasle, nikoga ni.
Ostalo je prazno naše dvorišče,
Od gda zana vieke prešel si ti.

Zaprena vrata, zapreni obluki.
Nikoga nije da ju zbudi.
Na vanjkušu mefkom, na posteले stare
Jesenjska megla senja i spi.

BOŽIČ

Badnja je večer i se je tak tiho,
Sega ima, sega pun je stol.
Svietliju lampice na okičenom boru,
Al' duša je prazna, a vu srcu je bol.

Na čas se vrnem vu minula lieta...
Po bregima stiha snieg curi.
Pod borom jaslice, Josip i Marija,
A na slame mali Isusek spi.

Pozabiti ne mrem. Još navek pamtim
Sreču, veselje i topli dom,
Obitelj za stolom, okičeni bor...
Nije senja! Najlepši je spomen
Na Božič vu srcu, vu domu mom.

BOŽIČ DOHAJA

Meglina odvečerka stiha prihaja
Čez vuske steze i puste trnace.
Omotala je svoje niti okoli sake hiže.
Pred sakim vrati je stala,
Na saki oblučec se naluknula.
A onda je na kraj sela otišla
I tam je ostala.

Biele se pahulje spuščaju na zemlju,
A mali ajngeli stojiju pod oblučecom
I najlepšu pesmu popievaju:
“Tiha nuoč, sveta nuoč.”

Stara mati sama krej peči sedi.
Na stolu dogoriela svieča,
A v kotu okičeni bor.
Sama postiha popieva:
„Radujte se narodi.“

Soza je hmiva lice,
A srce tuga pritišče.
Božič dohaja, a nje nigdo ne bu došel.
Snieg i dalje poprhava,
Z vetrom zapuhe dela.
Nuoč je...
Odněkud se čujeju zvona.
To mali ajngeli pota iščeju,
K domu svojem nebeskom,
Vu ovu tihu svetu nuoč.

BOŽIČ VU MOJEMU ZAGORJU

da se ne pozabi običaj

Zmislim se...Kakti da je ščera bile.

Dohajala je odvečerka. Snieg je postiha poprhaval i prekrival zemlju. Tičeki su obletavali okoli obluka i iskali zrna šenice. Veter je pual i nesil biele pahuljice snega; biele, kakti da ajngeli dohajaju z neba i glasa nam nosiju: Isusek se rodil vu štalice na slamice!

Vu hiže je već bil okičeni bor. Svetlečih lampic nije imel, ali sme ga okitili z orehi omotani vu srebrni papier. Ruožice od papiera, božičnice jabuke, a bile je i kupnenih kuglic tere mi djeca nisme smeli petati da se ne potereju. Na obluku je bila božična šenica posijana na dan Svete Lucije. Bile je važne od Lucije do Božiča pisati kakvo je vrieme saki dan, jer bu onda takvo cielo leto. Onda je babica išla "popraviti stol". Nametala je na njega siena, slame, a na sredinu vienec od šenice spleten na kraju žetve. Vu sredinu vienca posipala je zrnje žitka vu obliku križa i nekaj dromnih penes, tak da je stol bil neraven, grbavi. Stol je prekrila z stolnakom od domačeg platna. Na se to je dela pečeni kruh i gibanicu: jedna štruca z orehi, druga z pekmezom, a gdo je bil imučnejši, onda je bila gibanica z rogači i z makom. Obavezno se je kuhala ladetina. Z rohlina je dišala pečena purica, ali ona se je smela jesti tek poklem pol noči, jer je bil božični post. Mati je napravila prfkače. Na zidane peči su se na table pekli mlinci. Kad je se bile gotove, onda je deda Tomo donesel pun koš slame. Pritom je zgovoril molitvu: „Falem Isus i Marija! Na tom mladom letu, si zdravi veseli, tusti debeli. Daj nam Bog picekov, racekov, purekov, telekov. Da nam žitek dobre rodi. Daj nam Bog sega, a najviše mira i Božjeg blagoslova!“ Slamu je del pod stol, a onda si je popil kupicu vina. Večerjali sme ladetinu. Poklem toga su starejši išli na polnočku. Luči su bile pripravlene da svietiju putom do cirkve.

Na Božić je obitelj bila za stolom pri obedu. Za obed je bila juha z domači rezanci i vu njoj se kuhala masna čuča. Jelo se kuhane

mese z hrenom, purica i mlinci. Poklem obeda smo se mi deca kopitali pod stolom na slame. Z nami se kopital i naš cucek Bibič.

Sakoga Božiča zmislím se na djetinstvo i Božič vu Zagorju. I saki put mi se čini da niti purica, niti mlinci ne dišiju kak negda. I da mi Božič nije liepi kak negda! Faliju mi one ruožice z bora tere je moja mati znala delati. I slama pod stolem! I popravljeni grbavi stol po terom mi se naviek razlejala juha z tajniera... Se mi fali...

I ništa više nije kak je negda bile. Niti snega nema za Božič. Nema ni tičekov teri bi iskali zrnje pod oblukom. Božič je, ali nije kak je negda bil!

SIEČANJE NA VUZEM

Zmislil se...

Ne morem verovati da je tulike liet prešle, a kakti da je ščera bile. Ciele sme protuletje pribirali šibje da bi vuzmica bila čim viseša. A onda na veliku sobotu, z kuhinje su dišali prfkači i gibanica. Na zidane peči se je kuhala suha šunjka, a v rohlinu se pekel zmiesni kruh. Jajca su se kuhala vu ljuske od luka, a potom ih je babica cifrala z voskom.

Gda se spustila odvečerka, zišla sem z hiže i gledela po bregima. Na sakom breščecu mojega Zagorja su vužigali vuzmicu. Na Vinskom vrhu, Brežajnskom briegu, na Cecilju, a onda sme i mi vužgali vu Zelendvoru. I v Bukovju vužgali su svoju vuzmicu. Si su došli: Anica, Vladek, Ivek, Đurđica, Jožek, Štefek, Danica i još puno dece z našega sela.

Na Vuzem v jutro, išli sme vu cirkvu Majke Božje Bistričke na blagoslov jela. Mati je nosila košaricu, a z nje su dišali luk, šunjka, kuhana jajca i kolači. To je bilo pokrito z našitom stolnicom. Jedva sem dočekala da meša bude gotova, jer bu mi mama na štandu pred cirkvom od licitara kupila pisanicu i čislo. Žurile sme se doma, da bi družina kušala blagoslovljeno jelo.

Jošće naviek se rada zmislil Vuzma iz mojega djetinjstva. Bile je drugač i bile je lepše. A ja bum i ovo leto farbala pisanice v luku i kupila si budem licitarske na štandu na Bistrice, a onda budem čekala odvečerku. Morti se bude na terom breščecu dimila vuzmica.

Čekala budem i senjala...

KMICA

Gda sem još mala bila, tatek je kupil nekakvu škatulju, pak su ju uštekali v struju i onda su nutre igrali i šlabekovali nekakvi ljudi, tere nije bile moći videti. Tatek je rekel da se ta škatulja zove radio.

Tak sem ja odrastala krej te čarobne škatulje i sekojšta sem se naposlušala. Dedek je pone pot bil srdit i govoril da bu radio hitil v jarek, zato kaj su babica i mama štele poslušati želje i pozdrave, a trebalo je iti kuruzu okapat. Špotal ih je da se radi te proklete škatulje same štentaju. I tak je za se kaj se pri naše hiže nije na vrieme napravile, bila kriva škatulja.

Gda je došla nedelja, svetek je bil, pak se nije smelo niš delati, na dvorišče su došli susedi Imbra, Bartol, Jura i Franc. Skupa su z mojim dedekom politizierali. Najviše o Amerike. Radio su deli na obluk, da bi bolje čuli. Ja sem hodila okoli škatulje, zalukavala se, ali nikak niesem mogla videti gduo to nutra šlabekuje. Poklem su muži poslušali *Glas Amerike* i još se spominali, a onda je Bartol rekel da Imbrinoga sina nije dugo doma. Sigurno ga je kmica pojiela.

Gda su otišli, pitala sem dedeka, kak je Juru pojiela kmica. Dedek me je pogledal i rekel da ne trebam „saku pozobati“. Naj idem f ižu. Otišla sem f ižu i gledela čez obluk kak se mrači i čakala je li bude odnekud došla kmica tera je Juru pogutnula. Bilo je kesno gda sem išla spat. Mama je opet uključila škatulju i poslušala *Veselo večje*, a ja sem pod poplunom zamišljala kak izgleda kmica i bile me je strah.

Došla je jesen i počela je škola. Jeden dan, gda sem se vraćala iz škole, išla sem poprečki krej stare kleti vu goricami. Na klupi pred kletjom je sedela stara žena i česala si duge siede lasi. Prestrašila sem se. Morti je to kmica! Biežala sem kaj su me noge nosile. Prestrašena sem došla doma. Mame sem rekla da je vu goricami kmica, tera je Imbrinoga Juru pogutnula. Mama me pogledala, dela ruku na čelo i rekla: „A, diete božje, pak ti imaš vrućinu!“ I tak sem ja duge čakala da vidim kmicu, tera ljude guče, ali ju, fala Bogu, niesem vidla.

Jeden popoldan, k mene se je došla igrati moja prijateljica Anica. Odmah sem je pokazala škatulju i objasnila da nutri živiju mali ljudi, teri cieli dan šlabekuju i mužikaši teri stalno igraju. Anica je hodila okoli škatulje, zalukavala se kak i ja i niš nije razmela. Obečala sem je da bumo išle iskat kmicu. Iskale smo ju, ali ju niesme našle.

Denes ta čarobna škatulja počiva vu kutu pri moje stare hiže, a dedek i njegovi pajdaši već pune liet politizieraju na drugom svietu.

A ja sem poklem pune liet sigurna da kmica postoji i da „sako vrieme“ ima svoju kmicu.

BIELE RUOŽE

BIELA RUOŽA

Pitala sem zorju
Kam su prešla lieta?
Kam su prešle moje soze?“
Denes sem ti opet došla,
Svieču vužgala
I bielu
Ruožu sem ti donesla.

Štela sem ti reči
Da mi faliju ona jutra,
Gda smo skup gledeli zorju kak dohaja,
I ruože v našem vrtu kak cveteju.
Ostavljam ti ruožu.
Gledim ju kak vehne.
Biela ruoža zmisli me na te,
Biela ruoža naj zmisli te na me.

Janis
2021

STARA ČRIEŠNA

Gore na breščecu,
Stara čriešna kak bogica,
Sama krej pota stoji.
Čudaj let po nje su se spinjali,
Trgali čriešne, ali i grunjče.
Rane su je zadavali,
A ona je same čkomiela i trpiela.

Deždi su ju prali, vetri svijali.
Snieg je na grana do protuletja spal.
Tiči su vu krošnje gnezda svijali.
Dečko je dekle vu nejnom hladu kušleca dal.

Denes, gda ju gledim,
Soze mi na oči dohajaju.
Moja čriešna vmira.
Gledim ju....
Grane su je vsehle.
Čudaj ožilkov ima.

Kad bi bar govoriti mogla
Tulike bi mi toga povedala.
Povedala bi i vam, ali ne se.
Neke uspomene zname same ona i ja.

Plašim se, da jednoga dana,
Gda ponovo dojdem na breščec,
Moje čriešne više ne bu.
Moja stara čriešna bu otišla,
Ali zana vieke bu ostala
Vu mojem srcu i mojim popievkami.

IVANČICA

Na polju pod vrbu,
Cviet je mali.
Biele latice k nebu otpira.
Veter ga zible
Kaki da je na cokalke.

Gledim ivančicu.
Zmisli me na te...
Čakam, a ti ne dohajaš.

Ivančica latice zapira,
A z njom moja duša vmira.
Morti drugo leto!
Morti dojdeš,
Gda opet procveteju ivančice.
Dala bum ti i cvetek,
Naj zmisli te na me.

POD JAMBRIJELU

Dešč curi, a moje misli
Pod jambrijelu othajaju...
Vidim, v trnacu cveteju ivančice.
Saka latica svoju sozu ima.

Gledim to bielo cvietje...
Lieta su prešla,
A ja se jošče navek zmislim
Pušleka belih ivančic
Vu ganjku na obluku.

Dešč i dale curi,
A moje misli,
Skupa pod jambrijelu,
Na daleki put othajaju
I o minulim se letima spominaju.

FALIŠ MI

U ove hladne zimske večeri
I kasne noćne sate,
S radija dopire zvuk drage melodije
Koja me sjeti na te.

U kaminu pucketa vatra,
U sobi mir i tišina.
Na stolu dogorjela svijeća
I prazna čaša od vina.

Dok polako prolaze sati,
Tugu ne mogu skriti.
Po ne znam koji put se pitam
Zar je tako moralo biti?

I ponovo s radija melodija stara,
U duši tuga, a godine lete.
Dok pišem stihove, razmišljam:
Da li se ponekad tvoje misli mojih sjete?

SJEĆANJE

Razmišljam...
Od onog tužnog dana
Kao da je vrijeme stalo.
Ostala je nedovršena priča,
A od života tako malo.

I dok moje misli traže tvoje,
Ostaje mi da pišem rime.
Pjesme su tužne, namijenjene tebi,
Iako u njima ne spominjem tvoje ime.

San mi sklapa vjeđe,
A noć je tamna i sve duža.
Na jastuku, u tišini,
Umire bijela ruža.

SPOMEN

Jesenjske večeri tak su sive i duge
V zidane peči ogenj gori.
Tielo bi štelo na počinek iti,
Al' duša neče, još joj se ne spi.

Ne morem pozabiti sa ona lieta,
Liepe cajte, senje od zlata.
I štela bi da nigdar više ne dojdeš,
A znuovič ti širom otpiram vrata.

Čudaj liet je prešlo, pozabiti ne morem,
Jošče naviek pamtim se rieči tvoje,
I gda vmernem, zana vieke buš ostal
Jen dragi spomen na senje moje.

A LIETA IDEJU

Leto za letom tak brže othaja.
V jen čas, siedi postaneju lasi.
Saka ona liepa senja o tebi,
Kak slika bliedi, postiha se gasi.

Pune liet je vu čekanju prešlo.
A ti kradeš moje senje od zlata.
Poskrivečki othajaš zadnji put,
I postiha zanaviek zapiraš vrata.

Sako jutro gda se zbudim,
Na misel mi dojdu rieči tvoje.
Bile kam na ovom svietu otišel,
Znam da se buš vrnul vu senje moje.

ŠARENI SVIJET

Tišina...

Na stolu nedovršena slika, kist, rasute boje,

Otvoren prozor...

Prekrasan dan poslije kiše.

Miris trave, cvijeća,

Mokrog tek opranog rublja.

Lišće drveća bliješti okupano kišom

Kao u bajci.

Jedna kaplja kapne na list papira,

Pomiješa boje

I stvori dugu.

Šareni svijet...

Kako doći u taj svijet,

A ne proći ispod duge?

SKRILA SEM TE

Još zdamla sem te skrila pod brezu krej pota.

Skrila sem te vu polju med cvietjem dišečim.

Skrila sem te med zvezde...

Skrila sem te krej potočeca v jarku.

Skrila sem te vu trnacu.

Skrila sem te na stezice v šume.

Skrila sem te vu misli svoje, a onda si otišel...

Sad, gda su lasi već siede,

Štela sem te poiskati, ali te nigde ne mrem najti.

Gde je breza krej pota?

Gde su polja dišeča?

Gde je nebo puno zvezdi?

Gde je potočec?

Gde je trnac?

Gde je steza?

Iščem, ali ne mrem najti.

Zapiram oči i čakam...

Gda mesec osvietli pote,

Morti te on, postiha, poskrivečki,

Nazaj vu misli moje dopela.

POSTIHA

Postiha je zorja zbudila sonce,
Postiha je došel nuovi dan.
Postiha tiček popieva na grane,
A mesec je zaspal svoj slatki san.

Postiha cvetek latice otpira,
I smijeje se soncu i jutru jednak.
Postiha vetrek grančice taše,
Dedeku je z glave omeknol škrlak.

Postiha leptir s krili maše,
Postiha ide z cvieta na cviet.
Drago moje Zagorje zelene,
Ne bi te dala za cieli sviet!

Postiha je dečko dekle namegnul,
Postiha joj slatki kušlec dal.
Postiha je sonce za oblak zašle,
A zbudil se mesec, kaj je spal.

Postiha popevku popevam,
Postiha cvetek tone u san.
Postiha bu opet došla zorja,
Postiha bu došel novi dan.

ZAKAJ?

Veliju da prešle je vrieme,
Da pozabil si trnac i staru hižu.
Da pozabil si raspelo na križanju,
A siečanja na te se vežu.

Čudaj liet sem ti iskala trage.
Čekala da buš došel nazaj.
Da zmislil se buš mene
I došel vu rodni kraj.

Pod oblokom jošče cvete ruoža,
A nema ju gduo brati.
Malo licitarsko srce čuvam,
I neču ga nigdar od sebe dati.

Još bi ti štela reči:
Ak' bi morala i vmrieti,
Tebe z moje senje,
Nigdo mi ne mre zeti!

KUŠLEC

Zmislil se, bil je poldan
I sonce je tak tople grele.
Dišale su z polja ruože,
Tak gizdave, črlene i biele.

Štela sem još jemput videti
Staru stezu na bregu i pute,
Gde sem te prvi put vidla,
I gde sem se zaljubila vu te.

Zmislil se breze na bregu...
Tajnu je same mesec znal.
Poskrivečki, da nigdo ne vidi,
Prvi si mi kušlec dal.

ZDAVNA

Zdavna sem ti štela reči,
Al' bila sem jošče mlada.
Da mi v senju furt dohajaš,
I da te jake imam rada.

I sad bi ti štela reči,
Al' te nigde ne mrem najti.
Kam si prešel z moje senje?
Gde su oni liepi cajti?

PROLAZI SVE

Šezdeset i neka u susret mi stiže,
Ovo čudno vrijeme tako brzo leti.
Klonula sam tijelom ali ne i duhom,
Vraćanje u prošlost na to me podsjeti.

U šezdeset minuta sve bi moglo stati.
Sve brže, kao da prolaze dani.
Ponekad mi dođe ljutnja pa vrisnem
Kamo tako žuriš? Stani vrijeme! Stani!!

Dotakne me slika iz davnih dana
U prohujalo vrijeme načas me vrati.
A dovoljna bi bila samo sekunda,
I prošlost i vrijeme morali bi stati.

KESNO JE

Pod oblukom više ne cveteju ruože,
Zajni list opada z grane.
Tiček žalosne popieva v grmu,
A suho betvo kuruze se zible na vetru,
Pomalu, kak da nekaj šepče.

A ti, postiha, kakti kiesna jesen,
Dohajaš mi vu misli.
Dohajaš i othajaš,
A ne znaš da kesno je.
Jeseni su prešle, gda tebe nije.
Kesno je za senje, kad lieta su prešla.

Odvečerka dohaja,
A ti opet vu moje senje
Gore pod čriešnu,
Onak, kak negda,
Pogledaš, nasmieješ se,
A ne znaš, da kesno je.

PROULETJE

Dišeče jutro...
Trnac je pun beloga cvieta
Hodim po mefke, zelene trave.
Pri srcu mi je tak tople,
A dušu mi pritišče šezdeseta.
Tam krej šume,
Moja se rana mladost z menom skrivača igra.

Štela bi se pozabiti,
A znuovič iščem.
Ne mrem najti niti stezu, niti traga.
Sončece me je podragale.
Zapiram oči...
Žmirečki idem.
Gduo mi to pota kaže?
Postiha, poskrivečki, do moje senje.

ODVEČERKA

Sonce mi je namegnule
I potihno otišle na počinek.
Cvietje stiska latice,
A v trsju se čuje črn-bel.
Odvečerka dohaja.

Veter popuhava,
Šepče mi na vuho,
Šepče najlepšu popievku.
Poslušam...

Zmislim se na te.
Posluhni i ti.
Po vetru ti bum poslala svoje misli
I mrvu sreče,
Teru čudaj let čuvam vu srcu.

I gda bu opet došla odvečerka,
Vu senju mi dojdi,
Ali ne pozabi mrvu sreče.
Na vajnkušu ju ostavi.

VU MEGLI

Jesen je...
Gledim svoje drage zagorske breg.
Ovijeni z meglom,
Čkomiju, kak da spiju,
Kak malo diete v zibače.

Hodim po steze, a listje šumi.
Kak vu megli, zmislím se tebe...
Kaj naj ti rečem poklem sega?

Zanavieke buš spomen na jutra dišeča,
Na jeseni zlatne,
Na moje senje.
Kad bi mogla vrnuti vrieme,
Tulike toga bi ti povedati štela.
Ali cajti othajaju, nekam žuriju...
Dok bregi senjaju najlepšu senju,
Ja vu megli čuvam spomen na tebe.

JESEN U MENI

Šume i polja prekrasnih boja.
Sjećanje na tebe u prošlost me vrati.
Jesen u meni i tvoja i moja.
Kad bi bar vrijeme moglo stati.

Od zlatnih niti vjetar plete mrežu.
Sva sjećanja i snove u nju će utkati.
I tebe i mene uspomene vežu,
Jesen tvoja i moja u srcu će ostati.

Zrake sunca obasjavaju kraj,
Prosipaju poljem zlatnu boju.
Sjećanje na rođendan tvoj i moj,
Sjećanje na jesen tvoju i moju.

JESENJSKI DEŠČ

Gledim kak se megla spušča v jarek.
V trnac je došla.
Jabuke, ruške, slive i čriešne opravu je svlekla.
I sad im grane kak roke k nebu stojiju.
Kak da su žejne,
Kak da vodu prosiju.

Jesenjski dešč curi, šumi...
Okupal bude trnac, šume, polja
I črlene krove po celom selu.
Cucek na nekoga laje...
To sused Imbra ide po klanjcu.
Z škrlaka mu kaplje curiju,
A škornji gaziju gliboko blato.
Pak se popikava
Kak da bu opal.
Bude opal, ne bude, bude!
I opal je vu blato.

Poslušam...
Dešč jošče navieke curi.
Po potu teče voda, žuta,
Valja se sim pak tam...
Se trage je oprala,
Saki korak obrisala,
A onda je moje misli zazibala,
I na počinek vu tvoju senju otpeljala.

PRVI SNIEG

Ni videti steze i pote daleke.
Na vanjkušu sniežnom zaspal je brieg.
Z neba se spuščaju pahulje biele,
Zapal je prvi bieli snieg.

Misli moje iščeju pota,
Vu misli tvoje štele bi zajti.
Al' veter fijuče i zapuhe diela,
Nit' steze, nit' pota ne mreju najti.

Na malom oblučecu trepče svieča.
Zaspal je veter i breza i brieg,
I moje misli čiste i biele,
Biele kak prvi bieli snieg.

ZA BREGOM

Se je bele, zabelil je snieg.
Pokril je jarke i celi naš brieg.
A koj je za bregom?
Za bregom je još jeden brieg.

Za bregom brieg,
Za bregom još jeden brieg.
Nije videti hižice male,
Se je pokril bieli snieg.

Odnekud se čuje, veter fijuče.
Nije videti za bregom brieg.
A moje Zagorje spi i senja,
Na postelje bele, kak bieli snieg.

SREČA

SREČA

Kaj je sreča? Morti gda si bogat?
Gda imaš veliku hižu i grunt?
Pune penez i čudaj pajdašov?

Za me je sreča čistam nekaj drugo.

Sreča je
Gda te znuova vidim,
Gda mi se nasmieješ,
Onak, kak negda.
Gda me pogledaš i ništa ne moraš reči.
I moje je srce srečno.

Za sreču tak male treba.

SRETAN ROĐENDAN, MARK!

Ranim jutrom dok sve još spava,
Sunce se toplim zrakama javi.
Kakvo je to veselje? Što je danas?

Zar ne znate?
Danas Mark prvi rođendan slavi.
Posvuda lete šareni baloni,
Vesela se dječja vriska čuje.

Mark je sretan i pomalo zbunjen,
Zašto tako veliko društvo tu je?
U jednom trenu stiže i torta,
Na njoj upaljena prva svijeća.
Neka ti život bude radostan,
Neka te prati zdravlje i sreća!

I što još reći?
Jer suvišna je riječ svaka,
Od svega najviše na ovom svijetu,
Voli te tvoja baka!

PRIJATELJSTVO

Na stezice vuske, vu polju zelenom,
Dva cvieta stojiju, sonce je prati.
Okupani z rosom rane zorje,
Prijateljstvo, kaj je? Šteli bi znati.

Prijateljstvo, kaj je? upitaju zorju.
Zorja se nasmieje, sonce im pokaže.
Prijatelj je naviek rame za plakanje,
Prijatelj prijatelju nigdar ne laže.

Prijateljstvo, kaj je? upitaju sonce.
A sonce taki za oblak zajde.
Ak' je prijatelj, prijatelj pravi,
Za prijateljstvo navieke vremena najde.

LIEPI CAJTI

Poskrivečki još te iščem,
Al' te nigde ne mrem najti.
Lieta idu, kam letiju,
Gde su oni liepi cajti?

Zmislim se na prošle dane.
Stare steze ne mrem najti.
Kam su prešle, gde čkomiju?
Skrili su ih liepi cajti.

Tebe nije, mene nije,
Sonce ne mre za brieg zajti.
Morti mesec vam poveda,
Gde su oni liepi cajti.

TEBI

U misli svoje sam te skrila,
I htjela bih da zauvijek možeš u njima ostati.
Mrvu sreće, sve je što tražim,
A sreću za sreću htjela bih dati.

Pišem stihove, a misli su s tobom.
I samo jedno htjela bih znati:
U pjesmama mojim sjetnim
Hoćeš li se moći prepoznati?

HTJELA BIH DA ZNAŠ

Da s tobom se budim,
Ti još uvijek ne znaš.
Dok jutarnja rosa umiva latice cvjetne
U mislima sam s tobom.

Htjela bih da znaš,
Kad se kazaljke na satu poklope,
Ja pomislim na tebe.
A ti još uvijek ne znaš
Da svako jutro miriše na tebe.

A htjela bih da znaš
I dok čitaš moje pjesme,
Ti još uvijek ne znaš
Da si u svakoj pjesmi ti.

A htjela bih da znaš!

U SMIRAJ DANA

Lagani povjetarac
Kao najnježnije ruke
Dotaknuo mi je obraze.

Na zapadu užarena lopta gubi sjaj
I tone u san.
Na granama drveća trepere listovi,
Kao da nešto šapuću.

Zatvaram oči,
A slike iz sjećanja
Izmjenjuju se jedna za drugom.
Moj dolazak i tvoj odlazak.
Trešnja puna zrelih plodova,
Crveni makovi u žitu,
Miris pokošenog sijena.
Na brežuljku stara kuća,
Puna uspomena...
Otvoren prozor

I napisan podsjetnik u ruci.
Na odlasku,
Ne zaboravi zatvoriti prozor
I zaključati vrata.

DA LI JE VRIJEDILO ČEKATI?

Pitam se
Da li je vrijedilo pustiti
Da u čekanju kose postanu sijede?
Pustiti da uspomene odu u zaborav?
Pokušati obrisati tragove sjećanja,
A ne znati,
Da li su to tragovi ili ožiljci?
Svejedno.
Jednako bole.
A samo jedan slučajni susret,
Pogled, osmjeh...
I ponovo, po ne znam koji put,
Ponoviti istu grešku:
Lagati sebi
I misliti da vrijedilo je.

IDU SVATI

Protuletje je došlo vu naše selo
I se je prepuno cvieta.
Odlučil je Štefek da bu oženil
Susedovu Baricu ovoga leta.

Ramunika igra, cviliju gusli,
Čez selo juškaju veseli svati.
Barica vu belom čaka Štefeka.
Odlučila mu je srčeko dati.

Ponizno su svati prosili japicu domačeg
Pred Baričinu hižu gda su došli.
Čuli su da ovde raste cvetek,
Teroga bi šteli Štefeku dati.
Zajuškaju svati, zaigraju mužikaši,
Z hiže je zišla Barica vu belom.
Lice joj je bilo prekrito,
Z bielim, kak snieg bielim velom.

Po prašnjavom potu ideju svati,
A svadbena zvona veselo zvone.
Maloj deci i starim bobicama
Veseli svati deliju bombone.

OSTANI TU

Nigdar ne pozabi, navek se seti,
Da ovo je tvoja draga domaja.
Starost dohaja, a vrieme leti,
Ne idi nikam iz svog zavičaja!

Nigde te ne budiju ovakva jutra,
I nigde sonce tak tople ne grieje.
I nije važne je l' denes il' zutra,
Sonce ti se naviek jednak nasmije.

Ne pozabi hižu i dvorišče,
I naše drago trsje na bregu.
Zmisli se senje tera te išče,
Po zime hladne i po bielomu snegu.

Zmisli se matere kak soze briše,
Z roku ti maše i zove nazaj.
Jednoga dana gda nje ne bu više,
Vu trnje bu zarasel rodni kraj.

Obrni se, još jemput pogledaj,
Kak sonce za brege zahaja.
Ovu lepotu nikomu ne daj -
Svoje domaje i svoga zavičaja.

POVEČ, PRIJATEL!

Prosim te, poveč, prijatel moj dragi!
Zakaj je tak tiho moje Zagorje malo?
Zakaj nije čujti ni pesme ni rieči?
Zgledi kak da je vrieme stalo.

Otprena lesa i prazno dvorišče
Govoriju više od sake rieči.
Na potrenom obluku se cuoče firung,
Na zidu slika anđela kak kleči.

Gde su oni dragi ljudi?
Teško su delali, male su snili.
Suha kora kruha i kupica vina,
Bile im je dosta, srečni su bili.

NA PROŠČENJU

„Svetiešnu opravu z ormara snemi,
„Na proščenje ideme!“, rekla je mati.
“Čislo i molitvenik v ruke zemi,
I druomnih penes za bokcima dati“.

Ringišpil stari se hitro obrača.
Po zraku kak nori vrtiju se si.
Pečenjar je skuhal kotel kobasov,
Popil je gvierca i sad na klupi spi.

Proščenjari su si vu hlad seli.
Pred sebe z košare stroška sneli.
Pohanoga piceka i gibanicu z orehi,
Na glas su cmoktali i s tekom jeli.

FRANC I MORJE

Na svoje drage zagorske brege
Vrnul se Franc ovoga leta.
Z nuovim autom i puno penes,
Došel je nazaj z bieloga svieta.

Japa i mama su srečni bili,
Na dvorišću je nuova limuzina.
Sad bude lakše, jer saki dan
Doma budu vidli svog jedinca sina.

Francova liepa žena Kata,
Takaj je fest vesela bila.
Kušnula je Franca i mam rekla:
„Francek muoj dragi, nekaj bi te prosila!

Susedi naši, već osem dani,
Pakieraju stvari, od jutra do zorje,
I baš su denes, pred pol vure,
Veseli i srečni otišli na morje.

Zakaj i mi ne bi išli?
Deca bi takaj štela morje videti.
Pak se vu ove naše mlake,
Nigdar ne budu nafčili plivati.“

Franc je popustil i veli Kate:
“Hitro se spremi, če očes iti.
Male sem si zgruntal vu svoje glave.
Hižu na morju kupiti”

Kak i saka moderna obitelj,
Kata je na put i pesa zela.
Vesela i srečna kak nigdar prije,
Krej svojeg Franceka hitro je sela.

Šteli su hižu tik krej morja,
Tak da si Kata more na plažu leči,
A da se štentala ne bi,
Uspat more i zafriga peči.

Kupil je hižu da udovolji Kate,
I sad je srdit, za niš ga nije briga.
„Vrag ti stvoril mediteransku klimu,
To nije odmor, to je kaštiga!

Kad zapuše bura, vu hiži moram biti.
Za prste me zebe, moram se pokriti.
A po letu takve velike vručine,
Da na plaže niti ne mrem biti!

Vraća se Franc vu Zagorje nazaj.
Ipak je lepše vu hladu biti,
S pajdaši staremi vesel
Popevati i jednu litricu spiti.

MOJE PRIGORJE

Veliju da je Zagorje „bajka na dlanu“.
Sejeno sem ga jednoga dana ostavila.

I tak vu Prigorje ja sem otišla,
Ali Zagorje niesem nigdar pozabila.

Zdavna sem Prigorka postala.

I tu imam svoj dom.

Jednak imam rada Prigorje i Zagorje.

Za se ima mesta vu srcu mom.

VU SVETOM IVANU

Zmislil se kak rekel je moj deda
Da bu zutra vu Sveti Ivan išel.
Pešice je tri vure hodil,
Dok z Zelinske gore vun nije zišel.
Bil je zmučen, a borme i gladen,
Pak je vu poznatu pekaru zašel
I štrucu bieloga kruha kupil
Za druomne peneze, kaj je v žepu našel.
Pondelek je bil, sejmeni dan,
Pak je i on na sejem prešel
Da bi si kupil nuovi škrlak.
Bil je poldan i velika žega
Gda dedek se fputil prema Zelinske gore.
Na pleči tuorba, vu nje štruca kruha
I nogu pred nogu, kad drugač ne more.

NAJTE SE SRAMITI REČI K A J !

Stojim jeden dan na zagrebečkom placu
I nekak mi tuga dušu pritišče.
Pak se zapitam, a kaj je to došlo,
Da rieč domača i tu se išče?

I onda poslušam...
Saki dan Ane gre u spizu.
Za to vrieme ja idem v štacun.
Ona ne zna kaj je plafta,
A ja pak znam kaj je lancun.

I kad nju popoldan prime fjaka,
Na verande si legne na svoj šugaman.
A ja z mojtikom kopam kak nuora,
I furt mi nekak prekratki je dan.

Dragi pajdaši i pajdašice ljubljene
Vrnite se si doma nazaj!
I nije važne, je l' je vugorek ili kukumar,
Paradajz ili pomidor.
Ne sramite se nigde i nigdar reči,
Predragi i mili nam K A J!

Moj životopis

Nevenka Buković, rođ. Rogar

Rođena sam 1957. godine u selu Globočecu kraj Marije Bistrice. Prva četiri razreda pohađam u rodnom selu, a potom s roditeljima selim u novi dom u Sesvete gdje završavam osnovnu školu. Školovanje sam nastavila u srednjoj konfekcijskoj školi i stječem zvanje odjevni tehničar.

Zapošljam se te selim u Sv. Ivan Zelinu gdje sam osnovala obitelj i gdje i danas živim kao umirovljenica.

Pisati sam počela odlaskom u mirovinu. Najviše pjesama je napisano na kajkavskom izričaju i posvećeno rodnom mjestu uz kojega me vežu lijepe uspomene.

Kažu mi da pišem iz duše. To je točno. Tada najbolje pišem i to sam onda ja.

Napisala sam stotinu pjesama. 2021. godine sudjelovala sam na duhovnom recitalu u Mariji Bistrici, gdje mi je pjesma „Gda vrieme stane“ ušla u dvadeset četiri pjesme čitane na recitalu i tiskane u zborniku.

Ove godine sudjelovala sam na 41. Recitalu suvremenoga kajkavskog pjesništva “Dragutin Domjanić” - Sveti Ivan Zelina 2022. s pjesmom “Najte se sramiti reči K A J!” koja je tiskana u Zborniku.

Presretna sam što je tiskana zbirka mojih pjesama „Moje senje“ o čemu nisam mogla ni sanjati. San je ostvaren i knjiga je pred vama!

Želim izraziti riječi zahvalnosti!

Neizmjereno sam zahvalna gospodinu Stjepanu Dragiji i njegovoj supruzi Ljerki koji su u mojim pjesmama prepoznali ”ono nešto” i što su me poticali na pisanje i organizirali izdavanje knjige.

Zahvaljujem ravnateljici Pučkog otvorenog učilišta Sveti

Ivan Zelina, gospođi Vesni Bičak-Dananić na susretljivosti i spremnosti oko izdavanja knjige.

Hvala svima koji su omogućili da moje „senje” nađu spokoj na stranicama knjige.

I na kraju, hvala mojoj maloj obitelji: sinu Dejanu, snahi Ani, koji su me u svemu podržali, a posebno mojem unuku Marku, kojemu posvećujem ovu knjigu.

Nadam se da ćete, čitajući ovu knjigu, pronaći dio sebe i uspomene iz svoga života.

Vaša Nevenka

Vu srcu i vu senja

Bilo kamo otišli, veza s rodnim krajem trajno je prisutna u našem životu. To su sjećanja na nezaboravno djetinjstvo, na sva draga lica i događaje.

Nevenka ima posebnu vezu i odnos s rodnim krajem. Ona se darovala Zagorju i Zagorje njoj. Svakim djelićem svoga bića ona je u Zagorju. *Zagorje zanaviek vu srcu ostaje. I kam god bi na ovom svijetu otišla, rodna hiža i bregi vu srcu su mom.* Najsretnija je kada povremeno dođe u rodnu kuću koja i dalje stoji na brijegu; nekad puna života, a sada ostavljena i sama. Naviru uspomene i sjećanja na drage dane djetinjstva kada je bila siromašno ali sretno dijete, kad je bilo veselja, igre i smijeha. *Povehle su ruože, vgasle popievke.*

U kući je vrijeme stalo - *zaprena vrata, zapreni obluki* i na njima *firung* od paukove mreže, a *na vanjkušu mefkom na poste*le stare *jesenjska megl*a *senja i spi*. Na klupi još uvijek djedov *škrlak*, u kutu *žrni, kolovrat*, zidana peć u drugom kutu, svetačke slike po zidovima i kraj njih stara *vura*. Sve je tu *kak i negda*, samo ni roditelja, ni djeda, ni bake nema.

Obilazi zapušteni *gruntek*, svoj *Zelendvor*: staru *čriešnu v trnacu*, polje, gorice, *potuočec*. Sjeti se na *liepe cajte* koji su unepovrat prošli i bude joj *mrzlo oko srca i duše*. Pritisne ju stvarnost, prestanu *senje*. Ali rodni kraj ima čudesnu moć i tu zaboravi na sve brige i duša joj opet i uvijek nađe spokoja.

Odavno živi u Prigorju. Voli Prigorje i u njezinom srcu ima mjesta i za taj njezin drugi dom.

Previše je samozatajna i obzirna osoba. Pazi da nikoga ne povrijedi i da se nikome ne zamjeri pa zato bježi u *senje*, u svoju intimu, gdje ju nitko ne može povrijediti.

Upravo zbog toga većina pjesama je sjetnog ugođaja, pune ljubavnih *senja* otkrivajući nježnu, tankočutnu osobu. Često se obraća neimenovanom „njemu“ koji joj dolazi u *senje* i ona mu *otpira vrata svoje duše* i vidi ga svugdje oko sebe. Često

misli na njega i poručuje mu da ostaje u njezinim *senjama* gdje ju uvijek može naći. Tko je taj zagonetni „on“? Nemojmo zadirati u Nevenkinu intimu i biti neugodno znatiželjni. Neka to ostaje njezina tajna!

Pjesme bismo prema tematskim motivima mogli svrstati u dvije cjeline. Prva je lirski intimna - ljubavna i pejzažna. Druga je socijalna i tu nema *senja*; u njima su motivi iz seoskog života: razgovori i tračevi, odnos starih i mladih, veseli vinski brati, svatovi, gatanje iz kave. Nasmijat će nas, a posebno pjesma *Pri raspelu*. Osobito je nježna pjesma unuku za rođendan, dok je duhovito poigravanje kajkavskih i čakavskih izraza, gdje poručuje: *Najte se sramiti govoriti K A J!*

Pjesme su pisane kajkavskim i štokavskim govorom jednostavnog stila, lako razumljive. Najviše ih je pisano kajkavskim - kojekavskim govorom sela iz okolice Marije Bistrice. Nejednakog su broja strofa, a neke su zapravo pjesme u prozi. Većina je pisana u strofama od četiri stiha i tu se rimuju drugi i četvrti stih. Svaka od tih pjesama ima osobito dojmljiv završetak: iz *senja* ju iznenada netko neočekivano trgne i vrati u stvarnost. Pjesme su pune lirskih sličica: *na vanjkušu snježnom zaspal je brieg; mesec se zible i spušča v potuočec; zorja je podragala i kušnola sonce, z rosom hmiva bieli sviet; betva šepčeju na vetru; mrzli veter narisal najlepše ruožice po steklu.*

U pjesmama ima povremene stihovne i ritmičke neujednačenosti, što čitatelja neće ometati u doživljaju jedinstvene poezije pisane sa srcem i od srca. Konačno, Nevenka je počela pisati pjesme otkako je u mirovini!

Poneki oštar kritičar Nevenkinu poeziju bi okarakterizirao kao „nostalgično bolećivu“. Nostalgična je svakako, a ima i bolećivih stihova kojima se obraća „njemu“, ali oni dolaze spontano kao izraz nježne, osjećajne i samozatajne osobe.

U pjesmarici su i tri prozna teksta. U prvom i drugom je opisala stare običaje vezane uz Božić i Uskrs. U trećem, u *Kmici*, polazi od dječje naivnosti do zaključka odrasle osobe *da kmica postoji i da 'sako vrieme' ima svoju kmicu.*

Svakako treba pohvaliti Nevenku za ilustracije u duhu naive crtane s puno pažnje i strpljivosti vodeći brigu o detaljima, čime je pjesmaricu učinila zanimljivijom.

I na kraju, zahvaljujemo Nevenki na osjećajnim i iskrenim stihovima kojima nas neprimjetno odvodi u rodni Globočec, na opustjeli Rogarov *brieg* do rodne kuće i grunta gdje je vrijeme stalo, kao što je stalo i na mnogim drugim *bregima* i u dolima Lijepe Naše.

Stjepan Dragija

Tumač manje poznatih riječi

bat – (ovdje) klip kukuruza

beden - badanj

betvo – stabljika kukuruza

cajt - vrijeme

cokalka - ljujlačka

cuokati se – ljujlati se

falačec - komadić

firung – prozorska zavjesa

furt - neprekidno

gajnk - hodnik

grujnč – skup plodova na grančici

lakomica – plića posuda preko koje se vino pretače u bačvu

lasi - kosa

lesa – ulazna (dvorišna, vrtna) vrata od dasaka ili oblica

mam - odmah

nalukavati se – navirivati se

obluk – prozor

pačiti - smetati

petati - dirati

pocek – prag (o vratima)

predi - prije

prsnice – drveni strop

rohlin - pećnica

senja – 1. san 2. mašta

spomenjek - razgovor
stolnica – platneni ubrus
svetiešni – svečanija odjeća (za odlazak na misu)
škornji, škornjeci – čizme, čizmice
šlabekovati - brbljati
štentati se – gubiti vrijeme

teri, tera – koji, koja
trnac - voćnjak

vanjkuš - jastuk
vmoriti - ubiti
vuglec - kutić
vuzmica – uskrсни kriješ

začkometi - zašutjeti
zdamla, zdavna – davno
zdolec – južni vjetar
zružđiti – oruniti zrnje s kukuruznog klipa

žrni - žrvanj

Sadržaj

ZAGORJE VU SRCU I VU SENJA	6
<i>Zagorje vu srcu .....</i>	<i>8</i>
<i>Moja senja .....</i>	<i>9</i>
<i>Ak' dojdeš nazaj.....</i>	<i>10</i>
<i>Moja stara hiža.....</i>	<i>11</i>
<i>Zorja.....</i>	<i>13</i>
<i>Jesen .....</i>	<i>14</i>
<i>Kuruza .....</i>	<i>15</i>
<i>Zlatna jesen .....</i>	<i>16</i>
<i>Mouoj grieh .....</i>	<i>17</i>
<i>Naj zameriti .....</i>	<i>18</i>
<i>Jesen pri klieti .....</i>	<i>19</i>
<i>Zima.....</i>	<i>20</i>
<i>Vrijeme prolazi.....</i>	<i>22</i>
<i>Teško vu duše.....</i>	<i>23</i>
<i>Poišči me! .....</i>	<i>24</i>
<i>Pitaju me .....</i>	<i>25</i>
<i>Gda lieta mineju.....</i>	<i>26</i>
<i>Želim si.....</i>	<i>28</i>
<i>Jesen života.....</i>	<i>29</i>
<i>Došla sem ti.....</i>	<i>30</i>
<i>Još jedna za tebe .....</i>	<i>31</i>
GDA VRIEME STANE	32
<i>Gda vrieme stane.....</i>	<i>34</i>
<i>Na spomen moje drage mame.....</i>	<i>36</i>
<i>Zakaj, mama?.....</i>	<i>37</i>
<i>Dedek fiškal .....</i>	<i>38</i>
<i>Senjala sem.....</i>	<i>39</i>
<i>Pomen na moju dragu babicu.....</i>	<i>40</i>

<i>Istinu si govorila, mati!</i>	42
<i>U sjeni</i>	43
<i>Prosim, naj čkomiju!</i>	44
<i>Spomenjek</i>	45
<i>Naj nikomu povedati!</i>	47
<i>Pri raspelu</i>	48
<i>Mala črna</i>	50
<i>Sakomu pačiš</i>	51
<i>Trsje</i>	52
<i>Pri klieti</i>	53
<i>Jesenjska megla</i>	54
<i>Božič</i>	55
<i>Božič dohaja</i>	56
<i>Božič vu mojemu Zagorju</i>	57
<i>Siećanje na Vuzem</i>	59
<i>Kmica</i>	60

BIELE RUOŽE..... **62**

<i>Biela ruoža</i>	64
<i>Stara čriešna</i>	66
<i>Ivančica</i>	67
<i>Pod jambrielu</i>	68
<i>Fališ mi</i>	69
<i>Sjećanje</i>	70
<i>Spomen</i>	71
<i>A lieta ideju</i>	72
<i>Šareni svijet</i>	73
<i>Skrila sem te</i>	74
<i>Postiha</i>	76
<i>Zakaj?</i>	77
<i>Kušlec</i>	78
<i>Zdavna</i>	79
<i>Prolazi sve</i>	80

<i>Kesno je</i>	81
<i>Protuletje</i>	82
<i>Odvečerka</i>	83
<i>Vu megli</i>	84
<i>Jesen u meni</i>	85
<i>Jesenjski dešč</i>	86
<i>Prvi snieg</i>	87
<i>Za bregom</i>	88

SREČA 90

<i>Sreča</i>	92
<i>Sretan rođendan, Mark!</i>	93
<i>Prijateljstvo</i>	94
<i>Liepi cajti</i>	95
<i>Tebi</i>	96
<i>Htjela bih da znaš</i>	97
<i>U smiraj dana</i>	98
<i>Da li je vrijedilo čekati?</i>	99
<i>Idu svati</i>	100
<i>Ostani tu</i>	101
<i>Poveč, prijatel!</i>	102
<i>Na prošćenju</i>	103
<i>Franc i morje</i>	104
<i>Moje Prigorje</i>	106
<i>Vu Svetom Ivanu</i>	107
<i>Najte se sramiti reči K A J !</i>	108

MOJ ŽIVOTOPIS 109

VU SRCU I VU SENJA 112

TUMAČ MANJE POZNATIH RIJEČI..... 115

